

سیستم آموزشی مالزی

از زبان معلم مدرسه ما

مأده اصفهانی پور
دبستان پسرانه ناحیه ۱

(۶) مهدکودک: ویژه کودکان (۰ تا ۴ سال)
(۷) پایگاه داده رشد کودکان: اصلی ترین کار این مرکز ایجاد پایگاه اطلاعات از کودکان متولدشده در مالزی بود.

در آنجا تمام مشخصات ظاهری، روانی، اطلاعات مسئولان، مربیان و... ثبت می‌شد. بدین ترتیب یک پایگاه اطلاعات بسیار غنی را فراهم آورده بودند که از طریق آن می‌توانستند کودکان را در سه سطح سرآمد، عادی و با نیاز خاص غربالگری کنند. این اطلاعات به صورت آنلاین در دسترس پرستاران، مشاوران و کلیه کسانی که با آموزش و پرورش کودکان در ارتباط بودند، قرار داشت. در این مرکز بین بچه‌ها جداسازی فیزیکی رخ نمی‌داد، اما برنامه آموزشی هرکدام متفاوت بود. بدین صورت که کودکان باتوجه به مهارت و استعدادشان، پشتیبانی می‌شدند. شعار اصلی این مرکز «کیفیت یادگیری در محیط غنی‌شده» است. یادگیری در این مرکز بر سه اصل استوار بود: پروژه محور، بازی و فعالیت‌های فوق برنامه. مدت زمان آموزشی مجموعه ۸ تا ۱۲ ساعت در روز بود و کلاس‌های فوق برنامه برای کودکان برحسب نیاز و تقاضای والدین تا ساعت ۶ عصر برگزار می‌شد. معلم و کمک معلم در کلاس، فعالیت‌های کودکان را زیر نظر داشتند. وظیفه کمک معلم نظارت و یادداشت برداری از رفتار کودکان بود.

چیدمان داخل کلاس‌ها به گونه‌ای بود که در کلاس بدون هیچ دیوار یا پارتیشنی، مکان‌های جداگانه برای آموزش انواع مهارت‌های (ریاضی، قصه‌گویی، علوم، خلاقیت و بازی، آشپزی، نمایش و...) وجود داشت. کودکان نیز آزادانه به محوطه مورد علاقه خود جهت کسب آموزش می‌رفتند. کلاسی دیگر با عنوان موسیقی، شامل انواع سازهای محلی، سنتی و مدرن وجود داشت. این سازها در قفسه‌هایی قابل دسترس کودکان قرار داشت که می‌توانستند به راحتی و بدون هیچ محدودیتی از آن‌ها استفاده کنند. در اتاقی ویژه بچه‌های اوتیسم و بیش فعال، انواع آموزش را با استفاده از بازی و سنسورهای حسی

موسسه پژوهشی دانشکده خوارزمی در راستای دانش افزایی و آشنایی با نظام آموزشی سایر کشورها، به بازدید از مدارس موفق و کسب تجربیات آموزشی اقدام کرده است. در همین خصوص ترتیبی داده شد تا از مکان‌های آموزشی موفق کشور مالزی بازدید کنیم. در این سفر، تعدادی از مدیران و مسئولان آموزشی مدارس کشورمان نیز حضور داشتند. هدف اصلی این طرح، تبادل تجربیات آموزشی و فرهنگی بود که در سایه تعاملات بین‌المللی به دست می‌آید. گزارش پیش‌رو حاصل بازدید از مرکز ملی رشد کودک و پیش دبستانی کوالالامپور با رویکرد برنامه درسی ملی مالزی است.

مالزی: کشوری در جنوب شرقی آسیا است که با توجه به سرمایه گذاری‌های شرکت‌های خارجی در این کشور، نظم و ترتیب در کارها به شکل کاملاً اروپایی مشهود است. «ماهاتیر محمد» نخست‌وزیر و نماد تفکر کشور مالزی در نخستین مصوبه دولت تاکید داشت که مالزی هیچ برنامه‌ای را از هیچ وزارتخانه‌ای قبول نخواهد کرد، مگر به تأیید آموزش و پرورش رسیده باشد.

مرکز ملی رشد و تحقیقات کودک مالزی:

این مرکز در سال ۲۰۰۶ تاسیس شده و هدف اصلی آن تحقیقات مربوط به رشد، پرورش، مسائل آموزشی و فرهنگی کودکان می‌باشد. همچنین به دولت در تهیه و تدوین سیاست‌های جدید برای مراقبت، رفاه و رشد کودکان کمک می‌کند.

بزرگ‌ترین پروژه این مرکز، ایجاد یک الگوی مناسب برای دوران کودکی با هدف، طراحی الگوی یکپارچه آموزشی در دوران دبستان و پیش دبستانی بود که منجر به افزایش، تقویت و کیفیت آموزش می‌شد. از نظر آنجا مهم‌ترین دوران رشد به دوره قبل از دبستان برمی‌گردد.

این مرکز شامل بخش‌های تخصصی زیر است:

۱) امور مالی

۲) تحصیلات تکمیلی

۳) تحقیقات و پژوهش: برگزاری کارگاه، همایش، سمینار و... ویژه معلمان و والدین.

۴) انتشارات: دو مجله اصلی کشور مالزی در این مجموعه تهیه می‌شود. ساخت انیمیشن و عروسک‌هایی که نمادهای ملی و محبوبی در این کشور هستند و تمام آموزه‌های کودکی را در قالب انیمیشن، کانال‌ها، یوتیوب و... برای بچه‌ها مهیا می‌سازند.

۵) قسمت پیش دبستانی: ویژه کودکان (۴ تا ۶ سال)

ویژه نیز برای نمایش خلاق و تئاتر در نظر گرفته شده بود. فضای بیرونی این مرکز استخر آب و استخر شن هرکدام به صورت جداگانه و مجهز به کلیه وسایل بازی و آموزشی بود. همه کودکان می‌توانستند، با توجه به مبحث آموزشی و جهت تقویت حواس پنج‌گانه از این امکانات استفاده کنند.

اتاقی دیگر برای کودکان تحت عنوان «حفظ تعادل یا تخلیه انرژی» جهت اصلاح اختلالات رفتاری و آموزش حرکتی صحیح، مجهز به وسایل بازی تخصصی آن‌ها در نظر گرفته شده بود.

نکته بسیار مهم در این مرکز علاوه بر داشتن این امکانات به صورت تخصصی، تاکید خاص بر آموزش مهارت‌های زندگی و اجتماعی کودکان در سنین پایین بود. در همه کلاس‌ها نمادهایی چون، پرچم، آداب و رسوم مخصوص به فرهنگ و دین کشورشان به‌وضوح قابل مشاهده بود. برای آموزش و ارزش‌گذاری به نهاد خانواده در هر کلاس تابلویی قرار داشت که مخصوص عکس‌های خانوادگی کودکان بود.

در نهایت می‌توان هدف این مجموعه را چنین ارزیابی کرد:

• افزایش کیفیت دوره آموزش و تلاش برای پرورش روحیه شاد و خلاق کودکان.

• پرورش استعداد و توانایی کودکان با توجه به تفاوت‌های فردی آن‌ها در همه زمینه‌های دینی، آموزشی، اخلاقی، ورزشی و...

• افزایش و تقویت حس هم‌کاری و هم‌دلی بین والدین، کودکان و کارمندان.

• ایجاد کارگاه‌های آموزشی برای والدین و مربیان، مثل افزایش مهارت فرزندپروری و ضمن خدمت.

• داشتن یک پایگاه اطلاعاتی غنی که بتواند اختلالات و یا استعداد کودکان را تشخیص دهد و به بهترین شکل هدایت کند.

• به اشتراک گذاشتن اطلاعات بین معلمان و همچنین تبادل نظر با خانواده‌ها برای هم‌کاری بیشتر

در حال حاضر، سیستم آموزشی مالزی درصد ایجاد جامعه‌ای متحد، دمکراتیک، معتدل، آزاد و پیشرفته می‌باشد. برنامه‌های آموزشی جدید به‌گونه‌ای طراحی شده‌اند تا با استانداردهای جاری سیستم آموزشی کشور مالزی هم‌خوانی داشته و آزادی عمل بیشتری به معلمان و انعطاف‌پذیری بهتری به کودکان بدهند.

در نهایت تمام تلاش آن‌ها پرورش نسلی فرهیخته، توانمند و مسئولیت‌پذیر در جهت پیشرفت و بهسازی آینده کشورشان است.

در گزارش بعدی، از فعالیت‌های دبستان‌های مالزی خواهیم گفت...

آموزش می‌دادند. تمام وسایل این اتاق به‌گونه‌ای طراحی شده بود که حواس پنج‌گانه را تحریک می‌کرد.

بین کلاس‌ها، اتاق‌هایی مخصوص پژوهش‌گران، محققین، معلمان و والدینی بود که می‌خواستند فعالیت کودکان را ببینند، بدون اینکه بچه‌ها متوجه حضور آن‌ها شوند.

در هر کلاس، کودکان با توجه به گروه سنی خود می‌توانستند کارهایشان را آزادانه و با استفاده از وسایل همان کلاس انجام دهند. بدین صورت که معلم با گروهی از بچه‌ها فعالیتی هدفمند را انجام می‌دادند، در این میان اگر بچه‌ای تمایل به شرکت در فعالیت گروهی نداشت، می‌توانست در گوشه‌ای از کلاس بدون اینکه برای دیگران سلب آرامش کند، فعالیت مورد علاقه خود را انجام دهد ولی اجازه خروج از کلاس و بی‌هدف گشتن را نداشت.

تقسیم‌بندی تخته در این کلاس‌ها سه ستون داشت. مطالب براساس مراحل انجام پروژه‌های کلاسی، از سوی معلم، کمک معلم و کودکان با عناوین سوالات، نیازها و نتایج تکمیل می‌شد. بر روی قسمتی از دیوار کلاس، محلی وجود داشت، که کودکان یافته‌های روزمره خود را بر روی آن نصب می‌کردند. در این صورت دیگر بچه‌ها می‌توانستند با کار دوستانشان آشنا شوند و باهم تبادل نظر داشته باشند.

تجهیزات هر کلاس به‌گونه‌ای بود که هر گروه سنی لوازم آموزشی مخصوص به خود را در اختیار داشت و هرچه سن کودکان بالاتر می‌رفت، این وسایل به صورت پیشرفته‌تر و پیچیده‌تر می‌شد. به‌عنوان مثال سرویس وسایل آشپزخانه برای ۲ ساله‌ها به صورت اسباب‌بازی بود؛ اما در ۶ سالگی وسایل به صورت واقعی قابل استفاده می‌شد. این تغییر در وسایل و تجهیزات آموزشی علوم و ریاضی هم بود.

برای هر گروه سنی باغچه‌ای مخصوص وجود داشت که برحسب شرایط آب و هوایی باید در آن گیاه می‌کاشتند. مسئولیت کاشت، نگهداری و رسیدن به محصول نهایی به‌عهده کودکان همان کلاس بود.

کتابخانه این مجموعه شامل کتاب‌ها و وسایل کمک‌آموزشی ویژه هر گروه سنی کودکان و مربیان بود. فضای مطالعه کتابخانه، به مبل‌ها و تکیه‌گاه‌های راحتی مناسب برای همه گروه‌های سنی مجهز بود. یک جایگاه

